

18
1890-1894

Avivi Rifkah

geb. 1895 in Wilkowschkin (Russland an der deutschen Grenze) lernte in Wilna in der Regierungsakademie. Nachher privat beim Maler L.M. Antokolsky (ein Neffe von Mark A.)

Mit 19 Jahren nach Palaestina. Kurze Zeit im Bezalel gearbeitet und sich in der ganzen Zeit mit Malerei und Skulptur beschäftigt. Durch Zufall erfand Frau A. die sogenannte Lappenplastik. Ihr Genre ist der juedische Golusmensch und ~~das~~ dann der malerische Orient.
Frau A. lebt in Tel-aviv.

ההארץ" 15 לאפריל 1929.
ירושלים, יום ששי ז' ניסן תרפ"א

בדוגמת אמנות בד מפליא עוד יותר לעשות. האמנית ד. סטרוק-אביבי, היא מטליאה לא תמונות בד, אלא יוצרת פסלים, פסליט חיים, סכל מיני מטליות אשר לפניה, הג' סטרוק-אביבי בת יחידה במקצועה, חדר עבודתה מלא עבודות פסלי הטלאים האמנותיים אשר כל רואם לא יזוז מהם זמן רב. היא אמנית בט ממסירת החיים באופן קריקטורי מצחיק ומלבב, פסלה ה"פלירט" במאה שערים אשר בין ברה וחברה של "מושב זקנים", למשל, הוא דבר מה מקורי, חי ומענין כל מבין התערוכה כאן הוצגו פסלי הטלאים; "הזקנה והנכד", הזקנה בסנורה בשמלתה, בסנדליה, היא חולצת סנדל אחד, במחט בשערותיה וכו' לוקחת לעזרת סדור החוטים הנחוצים לה את זרועות נכדה הקטן. הנכד העומד לפניה, פשוט הזרועות הקטנות ועליהן חבילת החוטים הלבנים מתוחים, נתונים לה לעשות המקעת. הנכד, כמובן, בכל בגדיו המתאימים לו בירושלים, בטלית הקטנה ובתכתנתו היוצאת מאחוריו כדוגמת "התאור של חנה בבית מאלה של טטרביחובסקי". קבוצת הגבורים השניה: ערבי זקן רוכב על חמור. אחריה נגרת אשתו הצעירה ולצד ערבי גבוה רחב כתפיים עומד מובלט כרס, ומעבר מזה ילד יהודי יתום עטוף סטרטוטים וציציזותיו מטפחות על פניו. כל הסטוטים האלה, כר" חיים כ"כ מוסרים מצב אמתי מאצל טער יפו, למור עד שאפשר כמעט לקרוא את כל חבר הקבוצה בשמור לאמר: כי הוא זה... סביב הפסליק האלה מתכנסים כל הצבירים את התערוכה ושזהים טעה מרובה.

להצגת המניטורה של האמנית ר. טרסק - אביבי.

עוד תערוכה ביתית צנועה, עוד מיניטורה חדשה ואנחנו רואים התקדמות ונצחון גדול בעבודתה. פסול של בד. החמר שהיא בחרה בו הולך ותופט את המקום הראוי לו בין שאר צורות האמנות; הוא קובע לו חקים חדשים, יוצר אילוטיות חדשות ומביא לנו הפתעות נעימות.

בעקשנות וברצנות לוחמת הפסלת ומכניעה אותו. המצאתה הוא והיא חובבת ומלבבת אותו. היו וישנם נטיעות לגון ולהחיות את הפסול הקר והאצילי, הרבה הצליחו-בהרכבת הברונזה, העץ הצבעוני, שן-הפיל - להשיג אפקטים רזויים ובלתי צפויים. בטקרה זה הרחיקה האמנית ר. טרסק-אביבי ללכת, היא עשתה את הבד הגמיש להאלמנט העיקרי בעבודתה ומתוך אהבה לניואנסים הפלסטטיים הדקים של הבד נאחזת בו. מתוך שאיפתה לריאליסמוס המופרז והמטוגנן, סגזימה היא גם על הטבע, ובבחינת "אוסקר אואילד" משתמשת בבד כבחמר לבטוי. הטבע היה דומה לגלימה (מנטיה) ירקה וקומה זהב...

עד כמה שהיא הצליחה בזה מראה עבודתה האחרונה, במיניטורה והובאה "הדסה אל אחשורוש" היא הגיעה למרום פסגה. ביחוד פה, הצדיק הבד את תפקידו. ובאמת קשה לתאר את הספוס הברזני, התאותני והרסלני כאחד של "אחשורוש" עם לחיי הדטנות, שפתו העסיטית המפרישה ויר, עם ארזמן בגדיו וקשת מצנפתו - מסגס או גבס קר.

וזה "בכחוס" השבע, בעל הכרס העגלה שצורת מראה לה, המוכנסה בנחת לתוך כחול חגורתו. פלגי בטר אלה חיים ולאחיים הם. גדול הוא ערכם של המיניטורות האלה עבור מקוריותן וחדושן, וגדול הוא גם מפני אי האפשרות להעתיקן ולחזור עליהן. וזה עושה אותן לדברי אמנות יקרים, אשר כל אקסטפלר הוא אוריגינל עומד בפני עצמו. ומה שיש להבעה!

כמה השתלמות והתנברות על הסכניקה החדשה זו! כמה אקספרסיה עמקה ומרכבת, בהבעת פני המלך הספס, הערמומי, העדיש וההולל כאחד. כמה עדינות וטהר בפני הדסה הקטנה המובאה לפניו, כלה רך ורטט... ילדותית, מזוחכת עדין במדתה... ואצבעה - לפי ההרגל - מתקרבת לפיה. ולידת הניטו ^{הניטו} אצא היא - בשושן הבירה. אבל יוצאת חלצי עם בעל רם היחס והתרבות. פגישה זו בקרת הדדית היא. אחשורוש מציץ בה מתוך גמגום כשואשו כבד עליו מיין, והכתר נשמט מעליו ידיו כבדות ומכשלות... גם היא מתוך פחד וסקרנות ביטנית מביטה עליו מתחת למצחה הגבוה והצנוע... מעברים כאלה פטפוסים וולגריים מנושמים בנגוד לאלה ענוגים ואצילים הם לפי רוחה של האמנית, ומומנטים של מבוכה קלה של גבוריה מבדחים אותה והיא מראה אותם בהצלחה.

15)

15

~~stj~~
Rivkah Awivi (Stark)

6 photos

Biography

4 write ups

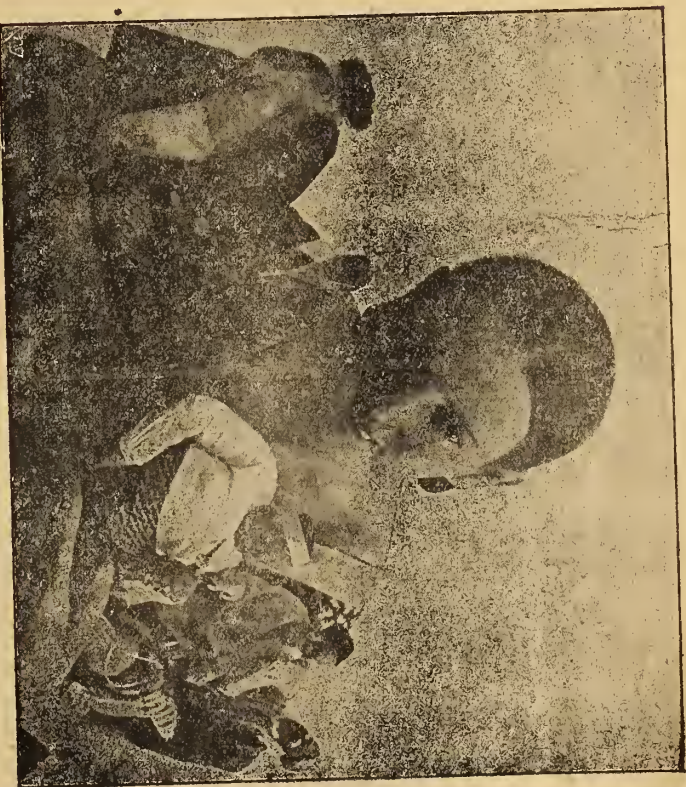
PIONEER ART MANIFESTO NO. 1

Sent from A. Cascone Gallery
830 Yonge Street
Toronto, Ontario, Canada

PRINTED MATTER ONLY

BOOK

להצגת המיינאטורה של האמנית ר. סטרוק-אביני

האחרונה, במיינאטורה : "להנבאה הנסה אל
 אחשוורוש". בחזון פה הצדק הכב את תפשו.
 המשרכת : כאן אנו נותנים צלומים משתי
 מינאטורות של הנבי אביהית : "מנעלכו של
 האוריעט" ו"המשפוחות".

העץ הצבעוני, שוידפול — להשיג אפסטים רצויים
 וכלתי צפויים, האמנית ר. סטרוק-אביני, עשתה
 את הכ הנמיש לאלמנט העיקרי בעבודתה, ומ-
 חזר אהבה לניואנסים המלסטיים הרקים של הכ
 נאחות בני.
 ער כמח שהיא הצליחה בזה, מראת עבודתה

עוד תערוכה ביתית צנועה. פ ס ו ל ש ל
 ב ד : החומר שהיא בחרה בו הולך ותמס את
 חמסום הראוי, לו בין שאר צורות האמנות. הוא
 קובע לו חקים חדשים, יוצר אילוסיות חדשות.
 חיו-וישנם נסיונות לנן ולהחיות את תפסול
 חקר האצילי, חרבה חצליחו — בהרבת כרונח

THE DOLLS' HOUSE

"The thought of Ahasuerus and Esther obsessed me for years," remarked Mrs. Stark-Avivi as she shut out the brilliant sunlight and the clean, pungent sea breeze so as to get the proper lighting, and raised her voice above the din made by an exuberant youngster in a bathing suit. "It meant a great deal more to me than the tale of what happened at Shushan so and so many centuries ago: the whole Oriental conception of marriage, the innocent sprig of myrtle served up to the gluttoned lord of creation as a titbit. Perhaps I had Yemen especially in mind, and stories about the Imams... The strange part is that though I made no effort to study up that period of Persian art beforehand, I later found that I had intuitively chosen approximately the right costumes."

I gazed fascinated at the small show-case before me, propped up on the window sill with a nut-cracker. The apotheosis of the rag-doll! Esther, the timid maid, one hand clenched at her side, the other lifted to her chin in childish embarrassment; with pure brow, down-cast eyes, and pearly bosom; clad in blue black and silver brocade, shapely ankles revealed where the trousers ended. But was there no touch of disdain and of contempt in her finely-chiselled features? Yes, doubtless, and a shade of malice, and—actually—more than a shade of curiosity. Ahasuerus—his personality all paunch. The faun-tinted Persian aristocrat run to seed, his turban all awry, his mitre-like crown at a slovenly angle, his scarlet coatee widely severed from his blue trousers by a globular expanse of belly, his nerveless hand holding the narghileh which coiled round him, a symbol of his over-indulgence. Gazing at his prize sleepily, drunkenly, sardonically, and yet with a vestige of majesty. Conception, execution, technique, all of a high order.

"But where did you learn to do it?"

"Here. I studied art as a young girl in Wilna, but came here shortly before the War broke out. I made some very successful marionettes once, and that gave me the daring desire to try to express myself artistically in a medium that combined painting and sculpture and required no other material than the ragbag. Here is a photograph of my first attempt."

She took out a large volume, and slowly turned the leaves. How could the camera do justice to her work, the plastic element and colouring being absent? But the humour, the understanding and the minute reproduction of type were there. Fifteen pieces, to account for ten years of work, showing a steady gain in technique and growing maturity of grasp.

Mrs. Stark-Avivi's subjects are all Palestinian. She draws upon Arab and Jewish types alike, so long as they are redolent of the land. The boy bearing Purim gifts, for example, the traditional covered platter in his hand, a familiar figure in Jewish Jerusalem; the Idyl by the Wayside, a fellah man and woman, aroused, perhaps, by the voice of the turtledove, from the lethargy of endless drudgery; the crafty-eyed and well-nourished *Memuneh*, collector of *Haluka*; The portly Jaffa Arab in a café, hearkening to the (no doubt) strident tones of a gramophone, his fat face in ecstatic repose, his pudgy hands on his knees. Some of her works are in European museums, others in private collections. Some are known to Palestinian art-lovers for whose benefit the artist has exhibited them sparingly and at long intervals.

"This thing I just finished," she interposed, placing a second show-case beside the first. A bedouin family looking over a cactus hedge, the man with the arrow-like glance of the desert, the woman beside him in doe-like submissiveness. "You see this

cactus hedge — I have had to change it twice — it began to sprout." Miraculous soil, I thought, with the cactus in mind, and more than the cactus.

J. H. M.

giving maize the precedence over durra as a preliminary crop to wheat, and substituting the cultivated summer fallow for the present widespread custom of letting the land lie uncultivated.

BEER TUVIA REBUILT

The new Beer Tuvia, the southernmost Jewish colony, now being reconstructed on last year's devastated area, promises to be entirely different from the old settlement. Founded in 1896, Beer Tuvia did no more than vegetate, being handicapped by inferior cultivation methods, inadequate equipment and remoteness from the Jewish market. The new settlement will have a much better start. A new well has been dug in addition to the old one, with an abundant water supply. The soil having been found fit for citrus, it has been decided that each settler have 15 dunams of irrigated land, of which 8 dunams are to be under grapefruit, 2 under bananas, 3 under fodder and 2 under vegetables. The new comprehensive irrigation project is well under way. Surveying operations have been completed and it is expected that the building of houses, cowsheds and poultry runs will soon be taken in hand. The cost of all these works is defrayed by the Relief Fund, each settler contributing a small amount besides.

The personnel of the colony is also to be entirely new. The old colonists have been otherwise provided for by the Relief Fund, their land, hitherto privately owned, having been ceded to the Jewish National Fund. No less than 180 people put forward their candidatures for the 40 vacancies which it is hoped to increase in due course to 50. A special committee, on which the Agricultural Workers Union was represented, went into the respective merits of each candidate. The forty settlers selected are practically all members of the demobilised legionaries' organisation. In this way a belated attempt is being made to carry out a project that has lain fallow for eleven years, of enabling ex-soldiers of the Jewish Battalions who served in Palestine to settle on the land. The new settlement is to be of the 'Moshav' type and affiliated with the General Federation of Jewish Labour.

A MEMORABLE MEETING

Jerusalem has seldom seen so huge a gathering as that which assembled in the *Eden* open air cinema last Friday night to welcome the American Labour Delegation and two other guests whose visit coincided therewith, Mr. Denman of the British Labour Party and Mr. Kentridge of the South African Labour Party. Replying to the speech of welcome by Isaac Ben Zevi, the American delegates and Mr. Kentridge gave a glowing account of what they had seen in the Emek and elsewhere, brimming over as they were with impressions of their recent tour. Abe Shiplacoff, however, warned his hearers against self-conceit: what they had done was done not through their personal merits but at the behest of history. Morris Finestone said that what impressed him most in the settlements was the harmony prevailing between parents and children. Isaac Hamlin, Secretary of the National Labour Committee in America, struck a political note when he said that the stand of Jewish workers in America towards the British Labour Government was one of full confidence, and that it was exactly in this comradely spirit that they addressed themselves to those colleagues with an exhortation to remedy the wrongs committed with regard to Jewish work in Palestine. Mr. Kentridge, touching upon the same subject, said that there was one characteristic the Jews and the British had in common, and that was stiff-neckedness. The Jews would surely never give way, while the British, even if they vacillated every now and then, were sure ultimately to return to the path which they had once struck. Mr. Denman, by way of reply, said that his people was a slow-moving one; so was its government; yet there was one merit he could claim for his race: when they did build, they built well and in permanence.